

Rejsebeskrivelse Dubai marts 2004

Efter en knap så behagelig flyvetur fra København til Frankfurt (for meget vind eller så var piloten fuld!) landende jeg i Frankfurt, hvor jeg med en hel time til næste afgang afgjort mente, at der var tid til både cigaretter og en tur på toilettet. Men med skærpet sikkerhedskontrol skal man ikke føle sig for sikker på tiden. Jeg fandt døren (ja, der var kun en dør!) ind til rækken af gates, hvori min var blandt og en temmelig lang kø, da der var paskontrol inden udgang til gates'ne. Og det tog en rum tid, så da jeg endelig kom igennem, havde jeg kun lige tid til at tage benene på nakken og finde gaten. Naturligvis nåede jeg det, men det var så også det eneste, jeg nåede i Frankfurt Lufthavn... Jeg fik derimod overhørt en ganske morsom bemærkning fra en dansk mor til hendes datter, der med hele familien også skulle med flyet til Dubai: "Lad nu være med at sutte og slikke på borde og kanter, de kan jo fejle noget!" Denne kvinde/mor mente sågar også, at man (børnene) skulle være stille under start/opstigning (de sad naturligvis lige foran mig i flyet), ellers ville hun hente "damen" – den nydelige unge Lufthansa stewardesse. Hun fortsatte med diverse halv-hysteriske trusler under resten af flyveturen, og faderen var tavs som graven og hver gang, der var det mindste optræk til ballade, sank han længere og længere ned i sin bog og sit sæde.

Normalvis plejer jeg ikke at gå så ihærdigt op i fremmede menneskers privatliv, men det var en 5 ½ times flyvetur, og jeg sad som sagt lige bag ved dem....

Derudover kunne jeg heller ikke sige mig helt fri for at være nervøs for andet end bare at flyve. Jeg har aldrig tidligere skænket det en tanke, men måtte sande at mine fordomme kom op i mig, da jeg blev en anelse foruroliget ved synet at både arabere, afghanere, pakistanere og andre af anden etnisk herkomst, og mine tanker stred på den mest forræderiske vis imod terrorangreb, flykapringer, etc.. Især min sidemand havde jeg ikke megen tiltro til, han og hans rejsefælle (ven/ynge bror måske) drak ingenting, spiste ingenting, og da en stewardesse på et tidspunkt spurgte dem, om alt nu også var ok, blev jeg en anelse nervøs. Kort tid efter måtte jeg erkende, at mine fordomme vist nok havde steget mig til hovedet, da min sidemand begyndte at grine af Steve Martin filmen, de viste, og yderligere hev en pakke TicTac's frem af lommen – han havde vist ikke den store forbindelse til AQ alligevel...

Efter de 5 ½ time landede jeg sikkert i Dubai lufthavn. Turen igennem selve lufthavnen frem til bagagebåndet var ikke det store problem takket være Mettes gode lufthavnsanvisning.

Man følger bare skiltene med bagageudlevering, og dem er der masser af, hen og op og ned af gange, og det er en længere tur, ikke en der kan anbefales i stiletter. Man ender i en hal med visaudlevering, som bare skal fuldstændigt ignoreres. Der er desværre ingen skilte lige her, og jeg havde nok stillet mig op i visa-køen, hvis

jeg ikke havde vidst bedre. Igennem hallen, lige ud og op af trappen og ud i den store hal med paskontrollen hvor jeg igen nok havde stillet mig i den forkerte kø, hvis ikke jeg havde fået andet at vide. Rækkerne med mennesker, der skal igennem kontrollen, er mange og lange, men det gik egentligt relativt hurtigt. Selve kontrollen af pas samt visastempel i samme var intet problem – 2 minutter, ordet vacation, og jeg var et stempel i passet rigere. Derefter fortsatte jeg til bagageudlevering, hvor min kuffert allerede trillede rundt på båndet (jeg havde selvfølgelig allerede luret skærmen ved paskontrollen med oversigt over, hvilket bånd det pågældende flys bagage kom ud på). Jeg greb den, et par flasker rødvin i lufthavnsbutikken (4 flasker er tilladt) og kom uden problemer igennem sidste stop – gennemlysning af samtlige tasker og kufferter – og fortsatte ud for at møde Mette, som allerede stod og ventede på mig..J .

Vi satte os ind i bilen for at køre til the Greens, det lejlighedskompleks, hvor Mette og Michael bor. Undervejs fik jeg et glimt af Dubai by night, et ganske overvældende syn; høje, glitrende skyskrabere tonede frem overalt, især Burj Al-Arab var et imponerende syn, den høje flotte bygning var omgivet af mørkt, blødt lilla og grønt lys, der yderligere understregede bygningens unikke form. Hjemme i lejligheden var det ren luksus der ventede mig – eget sove- og badeværelse – jeg havde været glad for bare sofaen...J

Efter at have spist morgenmad næste morgen, drog vi af sted på første shopping tur og med os havde vi Kareen´s veninde Alex, der også var på besøg i Dubai. Vi startede med Wafi shopping center, kæmpestort i den mere eksklusive ende. Det var en anelse for pænt og stiligt efter vores smag, så efter at have snuset til et par butikker, drog vi videre ind i shoppingsjunglen. Vi stoppede dog først for at spise frokost på More Cafe, en utrolig lækker og trendy cafe, både hvad angår indretning og menukortet, som der absolut ikke er sparet på – lækker italiensk inspireret mad. Både stedet, maden og deres More Soda (banan, ingefær, soda, æble og andet som jeg ikke kan huske, blendet sammen til en delikat smoothie) kan absolut anbefales. Efter denne forrygende kulinariske oplevelse tog vi videre til Deira City center (jeg er absolut ikke sikker på stavningen), mellemøstens største shopping center, og jeg må her indskyde, at selv Fields virker lille i forhold til.

Tonsvis at butikker indenfor, vi nøjedes dog med at udvælge et par stykker på samme etage. Der var især skobutikkerne, der var fængende, og jeg endte da også med at købe et par sko...

Der var helt sikkert også andre ting at shoppe efter, men hvad jeg lige umiddelbart bemærkede, så var skomarkedet billigere og mere farverigt end i Danmark, og sportstøj (Nike, Fila, etc.) var også en del billigere, helt nede omkring halv pris, hvis jeg ikke tager fejl.

Efter en kop kaffe hos Starbucks (jeps, de er der også, det er alle vist, selv IKEA) kørte vi Alex hjem, hentede Michael i Internet City og dernæst hjem. Inden da var vi lige et smut nede omkring stranden, ned af alle sidevejen til Jumeirah Beach Road, et lettere mondænt kvarter med beach clubs og store luksuriøse villaer,

bygget i arabisk stil. Nogle ville måske finde stilen overdådig og mene, at husene nærmest ligner små paladser, men jeg fandt nu arkitekturen ganske behagelig.

Fredag var der dømt dovne-dag (lige bortset fra at vi rent faktisk havde været energiske nok til at starte dagen med en tur i motionscenteret), hvilket var lige hvad jeg havde behov for (der var vist alligevel lidt jetlag). En lur, snak og en tur i det lokale supermarked, hvilket overraskede mig ved at være mere velassorteret end både Irma, Brugsen og ISO tilsammen, alle mulige etniske madvarer blandet sammen, varer som man enten slet ikke kan få herhjemme eller kun i specialbutikker.

Jeg måtte virkelig bide mig selv hårdt i læben for ikke at købe det halve af butikken.

Senere på aftenen var der god hygge med mad, rødvin og spil – Feinschmecker – og det skal i denne forbindelse nævnes, at jeg absolut ikke er den feinschmecker, jeg troede, at jeg var, jeg formåede at tabe med minus 100!

Lørdag var jeg "on my own", hvilket var helt fint. Mette og Michael tog tidligt af sted om morgenen til Hatta for at finde Hatta pools. Jeg tog derimod på ørken tur med Alex og Kareen dog først om eftermiddagen, om formiddagen tullede jeg rundt og så blandt andet "Bend it like Beckham", en meget sød og underholdende film. Omkring klokken to ringede Kareen, og ikke længe efter bestilte jeg en taxa for at køre ud til hende, hvor vi blev hentet af bureauet, der arrangerede turen (Planet Tours and Safari, tror jeg nok).

At bestille en taxa er ikke noget problem, man ringer som altid, giver adressen og nummeret, og så har de det ganske smarte system, at chaufføren simpelthen ringer, når han er der (så slipper man for at stå og holde øje). Turen hen til Kareen forløb uden de store problemer, lige bortset fra at jeg kørte forkert ved det iranske hospital, men fandt stedet ret så hurtigt takket været Mettes telefon, som jeg havde lånt til formålet (så det var jo bare at ringe til Kareen og sige øh bøv, jeg er endt bag ved det iranske hospital...).

Bilen (land rover) kom som planlagt og efter at have hentet et ældre par, som også skulle med på turen, drog vi ud mod ørkenen (vi var syv i bilen med chaufføren, os tre, det ældre par fra Libanon og en tysk pige). Vi stoppede kort ved en tankstation for at lukke noget af luften ud af dækkene og for at mødes med andre biler, der også skulle med, således at vi endte med at være en 5-6 biler, der kørte af sted i en konvoj.

Derefter fortsatte vi ud i ørkenen på den mest vilde Le Mans-agtige måde, op og ned af temmelig høje sandbakker – en spøjss form for sand-rutschebane. Alle tøserne, inklusive mig selv, morede sig kosteligt og ventende på at se, hvornår Japanerne i en af de andre biler begyndte at kaste op (de havde ved tankstationen fyldt sig med is – de klarede sig dog mirakuløst), parret fra Libanon var dog vist ikke helt så begejstret...

Efter en god lang tur i bakkerne stoppede vi ved en kamel farm, ikke at det er helt så storslået, som det lyder, mest af alt et par indhegninger med kameler, men noget man ikke må gå glip af alligevel. Under alle omstændigheder nød jeg at stå ude i ørkenen og beundre det fascinerende syn (hvis man aldrig har stået i en ørken før, er det ganske overvældende), der er noget mystisk og dragende ved sådan et sted, og man kan nemt falde i staver og drømme sig langt ind i beduinland (hvis ikke man ustandseligt blev afbrudt af de japanske turister – de var som børn i en slikbutik, havde de kunne tage sandet med sig, havde de gjort det, dog havde de en hvis underholdningsværdi..J).

Derefter kørte vi videre på rutschebaneturen og stoppede en enkelt gang mere for at nyde solnedgangen. Desværre var det ret diset, så der var ikke så meget solnedgang at se. Her blev vi også advaret om at gå for langt væk, da der kunne være skorpioner. Om det passede, eller bare var et markedsføringstrick, så vi virkelig følte, at vi fik noget for pengene, ved jeg ikke...(der stod ikke noget om skorpioner i Lonely Planet, en bog som jeg fik dyrket ret så meget. Jeg startede en del sætninger med: "jeg læste i øvrigt også i Lonely Planet, at...").

Sidste stop på turen var en "autentisk" beduinlejr, hvor der var mulighed for at prøve forskellige traditionelle arabiske ting, så som sand-skiing (nok ikke så traditionelt alligevel), kamelridning, henna-tatovering, arabisk kaffe, sheesha og udklædning i traditionelt tøj (kvindernes lange dragt med tørklæde og slør, så kun øjnene er fri, eller slet ikke). Jeg fik prøvet den arabiske kaffe, som var ganske udmærket (Alex syntes, at den smagte forfærdeligt, men nu jeg er jo også en kaffe-sluger, der drikker hvad som helst med velbehag bare det minder om en bønne), meget te-agtig, med en bismag af kaffe. Jeg skulle naturligvis både have en henna-tatovering og ryge sheesha, og sidstnævnte tiltalte mig så meget, at jeg kunne blive helt forfalden til det.

Jeg fik ikke prøvet sand-skiing eller kamelen, da jeg efter "the bumpy ride" ikke følte nogen trang til at stå på ski ned af en sandbakke eller stige op på en gyngende kamel...

Bagefter var der mad, der var absolut udsøgt og masser af, som blev indtaget siddende på puder ved små lave borde. En fornøjelse uden lige. Aftenen sluttede med mavedans, og mændene blev efter tur "budt" op til dans. Vi kvinder slap heller ikke helt, men dansede dog sammen...J , og her skal man absolut ikke være en kylling men tværtimod kaste sig ud i dansen, da det er meget underholdende, grænsende til euforisk – ren Ibiza på arabisk. Hele turen var afgjort de 150 dirham, jeg havde betalt, værd - meget professionelt og folk var hele vejen utroligt søde og rare, især ude i lejren var det forbløffende, hvordan de kunne blive ved med at smile og være venlige, jeg var især forundret over mavedanserinden, der blev ved med at smile, selv med en japaner og hans kamera helt oppe i brysterne.

Turen hjem var stille og rolig, ingen rutschebane her og vi endte uden problemer ved Kareens hus omkring klokken halv ti. Herfra prajede jeg en taxa og satte mod the Greens. Denne gang var jeg dog ikke så heldig, da chaufføren ikke kendte adressen, men jeg fik nævnt Emirates Golf Club og naturligvis Sheik Zayed road, og vi

kørte af sted. I et kort øjeblik blev jeg dog nervøs, da han lige pludselig kørte af mod Abu Dhabi, og jeg ingenting kunne genkende – alt var anderledes i mørket.

Jeg faldt til ro efter et kort stykke tid, da jeg fik øje på både Burj Al-Arab og Dubai Garden Center – to gode landemærker at holde fast i...J . Jeg må åbenbart have holdt øjnene åbne, for det var ikke noget problem at guide chaufføren videre ud til the Greens, men da vi kom ind på selve kompleksets område, opstod der problemer – jeg kunne simpelthen ikke finde bygningen Al Jaz 1B, Al Jaz 1 jo men ingen 1B. Efter at have cirklet rundt om bygningerne et par gange, så jeg mig nødsaget til at ringe op til Mette og klage min nød, som kom ned på gaden og hentede mig. Det viste sig at Al Jaz 1B lå lige ved siden af...Al Jaz 1A! Det kunne jeg jo næsten have sagt mig selv..

Dagen efter var vi endnu en gang energiske og indledte dagen med en tur i motionscenteret. Efter en times tid i centeret og morgenmad drog vi på endnu en shoppingtur, denne gang til Mercato. Mercato er, sammenlignet med andre shoppingcentre i Dubai, ikke synderligt stort, men til gengæld utroligt flot. Centret er bygget som en gammel italiensk by både udvendig og indvendig og har derudover en rar atmosfære. Her tidligt på dagen var der knap så mange mennesker, og der var derfor ingen problemer med at komme rundt til de forskellige butikker. Mercato byder på lidt af hvert, tøjbutikker, skobutikker, Virgin-store, cafeer, interiør, etc..

Jeg fik endnu en gang købt et par sko, og der røg da yderligere også et par bukser og en cd i indkøbsposen (Asia Lounge – anbefalelsesværdig. Senere fik jeg også købt REG Project II – også ret god).

Shoppingturen blev afsluttet med en utrolig lækker frokost i cafeen Bella Donna, hvor både indretning og menukort var yderst delikat.

Hjemme igen i lejligheden blev der tid til en lille lur (motion og shopping tærer på kræfterne..J ..), men vi tog af sted igen senere på eftermiddagen på endnu en shoppingtur til Karama, en plads med små butikker, hvor man kan få alle de store designer mærker i både fake og originally fake (de originally skal man dog ud i baglokalet for at få lov til at se), kopi dvd'er, t-shirts, kitsch, etc. Et absolut funky sted, hvor man hurtigt kan få brugt et par timer og dankortet op til flere gange. Vi indledte med dvd-filmene, ind i butikken, op ad en smal trappe til loftet, hvor filmene blev hevet frem af en pose. Vi endte vist med at lave et ret godt køb, nogle og tyve film, hvis jeg ikke tager helt fejl, for 180 dirhams! Derefter var vi ind og ud af butikker, og jeg endte med at falde for en originally fake Gucci taske i skinnede turkisgrøn med guldbogstaver til den nette sum af 20 dirhams, og som jeg bare måtte eje, og et par yderst lækre, naturligvis også fake, Burberry solbriller til 40 dirhams...Hvis man ikke har det fjerneste imod at bære fake mærkevarer, er dette sted et sandt paradis, og jeg kunne snildt have købt mig til en fuldstændig garderobe af både Burberry, Gucci, Fendi, Versace, etc..

Søndagen blev sluttet af med en middag på en arabisk restaurant, beliggende helt nede ved floden, så man kunne nyde synet af denne, samt de høje, imponerende skyskrabere på modsatte bred. Maden var absolut i topklasse, humus, falafel, fatouch og ikke mindst en ekstremt lækker granatæble juice, der simpelthen bare må smages! Middagen endte med en sheesha, tobakken ukendt, udover at tjeneren lovede, at den var eksotisk...J . God var den i hvert fald, ikke mindst når den nydes i godt selskab og med udsigt til flodens vande.

Mandag stod i udflugternes tegn, da vi havde tænkt os en tur til østkysten. Bilen blev pakket, og vi kørte af sted. Undervejs stoppede vi ved et "mindre" supermarked for at proviantere og fik også smagt på kamelmælk, der sælges som almindelig mælk i køledisken (ganske udmærket men en anelse fed). Undervejs på turen fik jeg mulighed for at se noget af landet uden for Dubai City. Først igennem ørkenen med sand så langt øjet rækker og kameler her og der, som dog for det utrænede øje kan være svære at se. Efter et stykke tid dukker bjergene op – ikke specielt høje men alligevel et både besynderligt og imponerende syn med deres forvredne, nærmest ler-agtige kroppe.

På dette tidspunkt var vi efterhånden kommet ind i emiratet Fujeirah (?), som er det fattigste af samtlige emirater.

Man er umiddelbart fristet til at sætte fattig i gåseøjne, da tanken om et fattigt emirat virker usandsynlig, men ikke desto mindre var fattigdommen i emiratet at ane – små klynger af landsbyer følger en på vejen, og få af husene minder om den storslåede arkitektur i Dubais gader...

Vejs ende var ved en lille by helt oppe ved grænsen til Oman – en lidt besynderlig by, hovedsagligt bestående af strandhoteller og ikke meget andet end det. Vi spekulerede også på, hvad man som ung mon dog foretog sig dette sted? Vi fik parkeret bilen og slæbt samtlige tasker ind på stranden, hvor man bliver lukket ind for det nette sum af 25 dirhams. Hele dagen var en ren nydelse – ren soldyrkning på en ganske lækker strand. Jeg formåede dog som sædvanlig at blive forbrændt, kun på ryggen men alligevel...J . Vi var et enkelt smut ude og mærke på vandet, koldt men alligevel ganske behageligt afkølede. Jeg skulle dog nok have overvejet at investeret i et par plasticsko/surfersko, da vandet er helt utroligt klart, og man naturligvis kan se alt, hvad der befinder sig under overfladen. De små stimer af fisk var ganske romantiske at kigge på, krabben, som dog viste sig at være død, var jeg knap så begejstret for, og da jeg opdagede et, for mig at se, kæmpetårn af sandorme, tippede jeg lige så stille ind på stranden igen.

På vejen hjem fik vi spredt lidt glæde, da en ung pige ved synet af os i bilen sendte os det største smil efterfulgt af vink...J Vi stoppede også for at smage en lokal shawarma, som overhovedet ikke kan beskrives, den var simpelthen for god! Dette kulinariske vidunder måtte naturligvis sammenlignes, så vi stoppede tilbage i

Dubai City ved en lille arabisk restaurant, lige ved Burj Al-arab, så man kan beskue vidunderet, mens man nyder sin shawarma. Shawarma'en dette sted var absolut ikke dårlig, tværtimod, men den slog ikke den første. Fra denne restaurant kan man i øvrigt sætte sig og spise sin mad, tage den med hjem, ringe og bestille, få bragt ud og – yderst fristende – køre ind til kantstenen og vente på at tjeneren kommer og tager imod din bestilling, og således få sin mad med hjem uden af have forladt bilen.

Tirsdag blev indledt med afslapning, cigaretter og kaffe i lange baner, men den slags dage skal man også have et par stykker af, når nu man er på ferie. Ud på eftermiddagen kom Mette med det fabelagtige forslag: Kage og masser af det. Det kunne jeg selvfølgelig ikke modstå, og vi kørte af sted til en lille cafe, the Lime Tree, hvor man kan sidde ovenpå i solskinnet og nyde sin sandwich og ekstremt store stykke kage. Maden var ganske udmærket men en anelse "tør" i det, og det kan nok betale sig at komme lidt tidligere på dagen, så man er sikker på et helt frisk stykke kage.

Her rendte vi i øvrigt også ind i et dansk, meget sødt, ungt par, der var på ferie i Dubai, og det blev naturligvis til lidt sladder og snak.

Om aftenen tog vi til "ladies night", sammen med Bushra, Wendy og Lenka, alle sammen meget søde piger, selv om jeg dog ikke forstod alt, hvad Wendy sagde, da hun talte meget i slang. Især Bushra fik jeg et rigtig behagelig indtryk af, snakkede som et vandfald, men utrolig sød og med en rigtig god humor. Vi spiste middag på en spansk restaurant Sevilles, hvor man kan sidde og nyde sin mad på den åbne terrasse med god lounge musik i baggrunden. Maden var endnu en gang fortrinlig, forskellige små retter, tapas hvis jeg ikke tager fejl, med rejer, blæksprutte, ost, pølse, tomater, etc. Endnu en gang en kulinarisk oplevelse.

Bagefter tog de andre hjem, men mig og Mette besluttede os for at kigge lidt nærmere på Dubais natteliv og tog videre til Scarlett's. En ganske hyggeligt sted, som var meget i pub-stilen - hvis man ikke vidste bedre, kunne folk sagtens bilde en ind, at man stod på Rosie McGees'.

Der var, formentlig grundet "ladies night", ret så proppet, og det var lidt af en kamp at komme til baren (men hvor er det ikke det?), men det lykkedes os da at få både første og anden af de gratis drinks. Vi havde dem dog stærkt mistænkt for at hælde vand i drinksene i stedet for alkohol, da vi efter fire gin og tonic og en long island icetea (som dog intet have at gøre med en rigtig en af slagsen) stadig var fuldkomne ædru...

Onsdag var en stor dag; vi skulle nemlig spise frokost på Burj Al-arab klokken 14.00. Vi dressede os op (dresscode: casual but smart – dog var der en del af gæsterne, der var temmelig "casual", så det kan godt lade sig gøre at spise frokost derinde i temmelig afslappet stil) og tog af sted.

Vel indenfor, efter at have afleveret bilen til en tjener/chauffør, der naturligvis kører bilen til parkering for en, snusede vi lidt rundt i stuen/første sal, og det må siges, at hotellet er mindst lige så fabelagtigt flot inden for som uden for. Guld, mosaik, lys og kæmpestore akvarier på hver side af rulletrappen til første sal gav tilsammen et meget imponerende syn. Nogle mener, at hotellet inden for er en anelse for "tacky", men jeg syntes, at det passede til stilen, jeg ville unægtelig være blevet skuffet, hvis de havde kørt en minimalistisk sort/hvid/beige stil, det sted skal bare være fyldt med guld og mosaik i alle afskygninger!

Op med elevatoren til 27 etage, hvor vi fik anvist vores bord (vi undlod den udvendige elevator, det kunne min højdeskræk bestemt ikke tåle..J). Restauranten øverst oppe "hænger" som en hatteskygge på selve bygningen med vinduer hele vejen rundt, således at der er en fantastisk udsigt, både ud over havet og Dubai city.

En imponerende udsigt, hvor man blandt andet kan kigge lige ned på "the Palm", et ret så interessant byggeprojekt, og et hotel, bygget i ældre italiensk stil med egen kanal, bro og gondoler! Frokosten var i sig selv et kulinarisk vidunder, selv smørret smagte fantastisk (jeg tror faktisk, at vi nåede at spise hele skålen). Jeg fik kylling og Foie gras tortellini, og Mette fik Seafood risotto, en ret hvor jeg især var imponeret over blæksprutteblækket, der fungerede som sauce (det lyder lettere "low" at sige sauce eller sovs i denne forbindelse men i mangel af bedre... En eller anden lækker fransk/italiensk betegnelse ville nok nærmere have været på sin plads). Frokosten var i sig selv nok en halv pebret fornøjelse, små 1000 DKK slap vi og det uden alkohol, men det var absolut alle pengene værd; stedet, betjeningen, udsigten, maden, ja selv loftet og toiletet var nok til, at jeg uden at blinke sågar havde strakt dankortet lidt længere, hvis det skulle være. Og så skal det jo også lige nævnes, at vi fik lejlighed til at beskue Sheik Mohammed nærmere, da han skred igennem restauranten, forsvarsminister (og noget andet), ikke særlig høj, men jeg kan nu godt se, hvorfor de 18 koner har ladet sig friste.

Efter frokosten blev bilen kørt frem, og vi satte kurs mod de lokale souks, hvor jeg især gerne ville se nærmere på parfume, henna, røgelse og deslige. Bilen blev parkeret og efter en hurtigt omskiftning i denne (der gik så snildt, at man skulle tro, vi aldrig havde lavet andet end at skifte tøj i en bil..J) spadserede vi mod den første souk – tekstiler - , der ligger på samme flodbred. Der var ikke så meget gang i den på dette tidspunkt (sen eftermiddag), som der skulle være om aftenen, men på den anden side var det også rart, at der ikke var stopfyldt, og man havde plads til at bevæge sig rundt og nyde de lidt særprægede bygninger og små gyder. Især en af disse var specielt hyggelig, tydelig indisk, meget smal med butikker og templer og indiske kvinder i deres farverige sarier på vej i tempel. Inde i butikkerne er der alt mellem himmel og jord, klistermærker med indiske guder, røgelsesholdere, bindis, tekstiler, etc. – alt til hjemmealteret fås her. Jeg købte en sød lille røgelsesholder med to gudebilleder (ikke nogen jeg kender, men mit kendskab til hinduismen går heller ikke

længere ud end de største af guderne) og plads til fire pinde. Jeg kunne selvfølgelig heller ikke dy mig for at købe et par af klistermærkerne....

Efter tekstilsouk'en tog vi "båden" til den anden flodbred, hvor de resterende souks ligger. En absolut underholdende fornøjelse, hvor man sidder på to rækker og ikke er sikker på at nå den anden bred – det skal prøves, men man skal nok ikke lide af vandskræk. Vel ovre på den anden bred gik vi først igennem et indisk/afrikansk kvarter, fyldt med butikker, handlende og mennesker, der hang ud på gaden. Et hyggeligt og interessant kvarter, der absolut er hele turen hen til den første souk værd; et mylder af farver, mennesker, biler og butikker.

Den første souk var parfumesouk'en som ikke rigtigt er en souk som de andre, men mere eller mindre en gade før guldsouken med en masse parfumebutikker.

Vi gik ind i en tilfældig butik og med Mettes gode indgangssætning; "Hello sir, can you teach us something about perfumes?", stod vi hurtigt med næserne nede i diverse arabiske parfumer. Mange af dem duftede meget meget mandligt ved første "snus", nærmest som aftershave, men det lykkedes mig da at finde to meget behageligt duftende parfumer. De arabiske parfumer dufter meget kraftigt, nærmest røgelsesagtigt, og man skal bruge meget lidt, men de ændrer sig radikalt efter at have siddet et godt stykke tid (et par timer nærmest), og man skal tilsyneladende ikke lade sig afskrække af visse parfumers "aftershave" duft, da disse ændrede sig til behagelige dufte efter et stykke tid.

Videre inde i de næste souks (guld, krydderi og vist nok lidt all-round) åbner der sig en verden af dufte, mennesker, røgelse, kitsch og små gader lige til at udforske og fare vild i. Man går rundt på må og få, kigger, går ind og ud af butikker og håber nærmest på, at man farer vild.

Her kan man med fordel købe røgelse og det i alle afskygninger, blandt andet små "turistpakker" med tre slags røgelse, kar og kul. Kullet er ret dårligt, men røgelsen dufter fantastisk, så det opvejer det, og man kan jo altid bruge almindeligt kul. Henna kan også købes her og det til langt billigere penge end derhjemme, og det er absolut kvalitetshenna. Den jeg købte (med en persisk kvinde udenpå) er mere orange end min normale røde farve, men til gengæld meget nemmere at have med at gøre, nem at komme i håret og nem at skylle ud igen. Den dufter en del mere kraftigt end henna herhjemme, meget røgelsesagtigt, og det gør den i en rum tid efter at være kommet i håret, men jeg kan nu egentlig godt lide det.

I souks'ne prutter man naturligvis om prisen, og det var helt klart noget jeg ikke mestrede, sætningen "kun 12 dirhams!" er ikke anbefalelsværdig...J Men pyt, det er jo også en del af charmen at stå som "grøn" turist og være lidt "dum og naiv" ...J

Efter at have shoppet rundt i souks'ne tog vi båden tilbage til "vores" flodbred og endte aftenen med en lille tur rundt i "the Heritage Village", hvor man har samlet noget af den originale kulturarv, med huse, et museum (så

vidt jeg husker), mad og musikanter. Ikke særlig stort og rundturen er hurtig, men alligevel et lille kig værd. Efterfølgende gik vi på en restaurant/cafe længere henne ad flodbredden for at få lidt at drikke og nyde en sheesha. På vejen hjem tillod vi os en "drive-by" ved den lille restaurant ved Burj Al-arab for at købe shawarma. Det var nu en fornøjelse, ikke at skulle stå ud af bilen. Desuden fik vi her også spottet en lækker mand med god tøjstil, og dem er der tilsyneladende ikke så mange af i Dubai.

Egentligt lidt mærkeligt, når der nu er så mange udlændige, men de er der bare ikke. Og det er ikke fordi, at jeg er særligt kræsen, det var vist noget, alle var jævnt enige om.

Torsdag var den store "off-road" tur, vi havde bestemt os for at tage til endurance race ude i ørkenen og det klokken seks om morgenen! Op klokken kvart over fire og af sted ud i mørket (vi var stolte af bare at være kommet op og ud i bilen). Vi var ikke helt sikre på vejen, ifølge kortet lå endurance race track tæt på vejen mod Abu Dhabi, men ifølge fyren fra turistkontoret skulle man tage vejen til Nad Al Sheeba, derefter vejen mod Al Ain og dreje af ved femte bro...

Vi besluttede os for at give fyren fra turistkontoret lidt credit og styrede mod Al Ain. Det med at tælle broer gik ikke så godt, og inden længe havde vi ikke helt styr på, om det nu var bro nummer fire eller fem vi havde passeret. Det gjorde nu ikke noget, for her var skiltningen i orden, og der dukkede kort efter et skilt op med pil og Endurance Village. Vi drejede af og kørte og kørte og kørte. Det var stadig fuldstændigt mørkt, og havde det ikke været for de andre biler på vejen (de måtte jo også være på vej til løbet, hvad pokker skulle de ellers lave på en øde vej med ørken på begge sider og intet andet klokken fem om morgenen) og skilte, der dukkede op med jævne mellemrum, ville vi helt sikkert have troet, at vi var kørt forkert. Hver gang vi spottede noget lys, var vi sikre på, at nu var vi der, de fleste af gangene var det dog bare lokale moskeer... Til sidst begyndte staldbygningerne dog at dukke op, og vi var sikre på at være på rette vej.

Inden længe dukkede selve startområdet op, og vi var nået frem! Vi var der fem i seks og nåede lige akkurat at se baghovens på hestene, da de red ud af startfeltet. Fuldstændigt uvidende om, hvad der nu ville ske, satte vi os ned og væbnede os med tålmodighed, alt imens vi lystigt gisnede om, hvorvidt de red alle 140 kilometer i et stræk, eller om de mon kom tilbage ind i mellem. Mette fik heldigvis spurgt en ansat, om hvordan det foregik og fik oplyst, at de red i heats, det første på ca. 30 kilometer, og derfor ville komme tilbage til startfeltet efter nogen tid. Mens vi ventede på både heste og ryttere, frøs vi en del, der er temmelig koldt ude i ørkenen tidligt om morgenen, og et par sokker havde været nyttige. Til gengæld havde vi tid til at nyde en helt fantastisk morgen og solopgangen, som alene ville have været en tur derud værd. En meget smuk morgen.

Tilsyneladende var de fleste af dem, der var der, på dette meget tidlige tidspunkt, nogen som var tilknyttet løbet, enten som vagter, staldpassere, dyrlæger, etc. Det så ud til, at der kun var to par ud over os som rene

tilskuere. Efter en halvanden times tid kom hestene med ryttere tilbage, og vi kunne nu betragte hele skuet på nært hold og tage en masse billeder (i alt en 60 stykker tror jeg, at vi kom op på..J), både af hestene ved dyrlægekontrol og i staldene.

Og det var absolut hele turen værd at se disse virkelige pragteksemplarer af araberheste, meget velpassede og helt sikkert ikke "økonomi" heste. Vi blev der, til de var redet ud på anden heat og satte kursen hjemad igen.

Vi blev dog lidt ærgerlige, da vi senere erfarede, at Anna Kournikova var blevet fløjet ind for at uddele førstepræmien...J Til gengæld fik vi endnu en gang lov til at "hilse" på Sheik Mohammed, der var med i selve løbet. Ja ja, man mænger sig vel med de store...J

Hjemme igen var det påkrævet for mit vedkommende med en lille lur, inden jeg begyndte at pakke mine ting ned i kufferten og få plads i håndbagagen til både Gucci håndtaske og stiletter – jeg kunne simpelthen ikke bære, hvis disse to vidundere skulle forsvinde. Om aftenen inden jeg skulle med flyveren, mødtes vi med Kareen på "Royal Mirage", et fantastisk smukt hotel, bygget/indrettet i autentisk/traditionel arabisk stil. En meget afslappet og "kur"-agtig stil med små gange, puder og sheesha og udendørs pools med stille bølgeskulp.

Vi havde bestilt bord på en af restauranterne i meget traditionel arabisk stil med telte, lave borde og "pude-sofaer" og palmer. Og naturligvis under åben himmel. Her sad vi og nød både små arabiske retter (mezze), sheesha og marokkansk te – mynte og sukker, hældt op på en speciel måde, så det skummer. Et super-lækkert sted hvor man hurtigt kan glemme både tid og sted og blive hængende i al evighed. Desværre skulle jeg med flyveren, godt nok først omkring klokken tre om natten, men alligevel skulle jeg lige hjem og pakke det sidste, skifte tøj, etc. Vi kørte af sted, så jeg var ved lufthavnen omkring klokken 01.00 og i god tid. Vi fik sagt farvel uden for lufthavnen, og selv om jeg selvfølgelig også glædede mig til at komme hjem, var jeg nu alligevel ærgerlig over at skulle forlade Dubai og alle de fantastiske oplevelser...

Dubai lufthavn er ikke noget problem på vej ind, men den kan være en smule...hm...kryptisk på vejen ud. Allerede ti skridt ind i terminalen skal man igennem første tjek, al bagage op på et bånd (der står heldigvis en og lossere det op og smækker mærkatet "Dubai International Airport – Baggage Screened" på kufferten), og man går igennem en metaldetektor. Her kan det være en stor fordel at tømme alle lommer for mønter, nøgler, pung, etc., inden man går igennem, hvis man vil undlade at få apparatet til at hyle/bippe...

Så langt havde jeg naturligvis ikke tænkt, så selvfølgelig begyndte den at hyle/bippe, da jeg gik igennem, og her er det ikke lige som i Kastrup, hvor toderen kigger træt på en, og man får lov til at gå frem og tilbage og tømme lommer til man ikke bipper mere. Her bippede jeg en gang, blev viftet ud til siden og gennet ind i et lille lokale sammen med en kvindelig ansat og endnu en metaldetektor.

Her kørte hun detektoren op og ned af mig, alt imens jeg fik tømt lommer, hvilket selvfølgelig ikke fik møget til at holde op med at bippe. Heldigvis var hun professionel nok til at lure, at det var diverse lynlåse og BH-lukninger, etc., der fik den til forsat at bippe.

Jeg må nu erkende, at jeg ikke var helt tryk ved situationen, både på grund af det lille aflukke, hvor jeg på det tidspunkt ikke havde gennemskuet, at jeg var blevet gennet ind sammen med en kvinde, fordi jeg befandt mig i et muslimsk land, og fordi, at kvinden var fuldstændig iskold, hun fik selv soldaterne med maskinpistoler i Tashkent lufthavn til at virke som rene hyggeonkler, ikke så meget som en krusning kom frem på hendes læber, og jeg havde da helt sikkert også fået lov til at smide tøjet, hvis ikke hun havde fundet årsagen.

Nå men jeg blev dog lukket ud igen, og hun var da ikke helt uflink alligevel og fandt ud af, hvilket område Lufthansas skranke var i. Efter det første tjek kan terminalen godt virke lidt forvirrende, da den er delt op i områderne 1-4 med alle flyselskabernes skranke. Der er formentlig en skærm ved indgangen, der fortæller i hvilket område, de pågældende selskaber befinder sig i, men min forvirring var total efter turen i "skabet", så jeg har sikkert bare overset den. Jeg fandt da alligevel området, hvor jeg også fandt Lufthansas skranke. Heldigvis sad der en utrolig sød fyr ved skranken, som fik smilet tilbage på mine læber. Jeg kunne ikke helt gennemskue, hvor han kom fra, muligvis halv indisk, men mere kunne jeg heller ikke "se". Jeg fik sludret lidt med ham, tjekkede ind og drog glad videre til næste tjek – en hurtigt paskontrol, hvor de i realiteten bare ser, om man har billet og pas – og der er masser skilte hertil, så ingen problemer der.

Derefter gik jeg videre til den egentlige paskontrol, som heller ikke er at tage fejl af, man kan simpelthen ikke gå andre veje end den lige vej til stempel i passet. Her stiller man sig i kø, venter til det bliver ens tur og stiller sig ved skranken. Her nåede jeg også at blive en anelse nervøs, den kvindelige ansatte, som kunne have været den første kvindes identiske tvilling, kiggede skiftevis, i hvad der for mig føltes som en evighed, på mit pas og på mig. Endelig løftede hun dog hånden for at sætte det efterhånden eftertragtede stempel i mit pas...

Dernæst videre til sidste tjek, og igen kan man ikke gå galt, der er ikke andre veje. Her bliver al håndbagage og en selv igen screenet, og igen slap jeg heller ikke. Igen viftet til side og spurgt om jeg havde en kniv på mig. Hen til en kvindelig ansat og så måtte jeg ellers tømme hele rygsækken for både stiletter, Gucci taske, dadler, og hvad jeg nu ellers havde fået proppet i tasken. Denne kvinde var dog absolut ikke identisk med de to foregående, tværtimod sød og smilende og ganske diskret, jeg slap for at hive trusseindlæg, bind og kondomer ud på bordet.

Jeg bandende og svovlede ellers over at have taget sidstnævnte med i sidste øjeblik (efter tanken better safe than sorry og nå ja, de hverken fylder eller vejer noget), da jeg stod og tømte tasken, men den tort at smide disse ting ud på bordet til alles beskuelse slap jeg dog for....J

Efter alle tjek og diverse kom jeg endelig ud i selve lufthavnsområdet, som er yderst overskueligt med masser af skilte hele vejen. Der er også masser af butikker, men det blev dog ikke til den helt store shopping tur, turen gennem terminalen havde alligevel taget en tre kvarter, så jeg skyndte mig bare at finde et rygeområde og få et par cigaretter, inden jeg satte kurs mod gaten. Selve flyveturen hjem var uden de store problemer, jeg fik endda sovet en del på flyveren til Frankfurt og derfra gik det mod København uden nogen problemer...

På den ene side kan man godt blive lidt skræmt af al den tjek af bagage og en selv i Dubai lufthavn, men på den anden side er det også meget rart at vide, at ikke så meget som en neglefil kommer igennem. Også set i forhold til Kastrup lufthavn som ikke tjekker noget som helst og slet ikke på vejen ud, ingen paskontrol, ingen stop overhovedet, jeg kunne snildt have haft 20 terrorister i kufferten, uden at det var blevet opdaget.

Generelt set er Dubai alle dage et besøg værd, jeg var både meget imponeret og tiltrukket af byen, både bygninger, gader, arkitektur, mennesker, butikker, hoteller, maden, etc. og der er rigtig mange ting at foretage sig. Hvis man som jeg, har et veludviklet shopping-gen er det et sandt paradys, både i den billige og dyre ende, ægte såvel som fake. Maden var jeg også ret imponeret af, jeg fik på intet tidspunkt noget, som jeg ikke brød mig om, tværtimod var det den ene forrygende kulinariske oplevelse efter den anden, og det hvad enten det var lokal eller udenlandsk mad. Folk er generelt rigtig søde og venlige, man føler sig ikke utryg (lige bortset fra min ene taxa-tur, men det skyldes vist mere diverse suspekter russiske taxa-chauffører, der har sat mig en generel paranoia i livet) og folk i butikker, restauranter er utrolig serviceminded Alt i alt var det en fantastisk tur, med nogle fantastiske oplevelser, som jeg absolut ikke ville have været foruden!